

РЕШЕНИЕ

№ 2087

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4557** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, вх. № 17748/08.05.2024г., на „Съни Травел Клуб“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Л., [улица], ет. 8, представлявано от управителя В. Б. Д., чрез представител по пълномощие адв. Л. Т. срещу Национална агенция за приходите.

Ищецът претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди, състоящи се в направени от него разноски за адвокатско възнаграждение по обжалване по административен ред на РА №Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., издаден от органи по приходите, изцяло потвърден с Решение № 1726/13.11.2020 г. на директора на дирекция“ОДОП“ С., който РА е частично отменен с влязло в сила на 24.01.2023 г. решение на съда, както следва:

т. 1.- в общ размер на 10 131 лв., от които 2 301 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване на РА по административен ред, ведно с лихва за забава върху главницата 2 301 лв., в размер на 382,45лв., считано от 24.01.2023 г. до датата на подаване на ИМ;

т. 2 - сума в размер на 7 830 лв., заплатено възнаграждение за успех за постигнатата частична отмяна на РА, ведно с лихва за забава върху тази главница, в размер на 1 301,42 лв., считано от 24.01.2023 г. до датата на подаване на ИМ ;

т. 3 -обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху общия размер на главниците - 10 131 лв., считано от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че горепосочените имуществени вреди са причинени от незаконосъобразен и отменен ИАА, издаден от посочения в него орган на НАП. Моли за уважаване на исковата молба в цялост и присъждане на направените по делото разноски.

Ищецът - „Съни Травел Клуб“ ЕООД редовно уведомен, се представлява от адв. Л.Т., който поддържа исковата молба и оспорва подадения отговор срещу нея. Претендира разноски по списък по чл. 80 ГПК (л. 142) и представя писмени бележки.

Ответникът – Национална агенция за приходите (НАП), е получил препис от исковата молба на ищеца и в законоустановения срок чрез процесуален представител юрк. С. В. е депозирал писмен отговор от 26.06.2024 г., в който се релевират доводи за частична недопустимост на иска, в частта на претендираното обезщетение представляващо начислен ДДС общо в размер на 1 688.50 лв. по фактура № 6606/15.09.2020 г. и фактура № 8155/01.02.2023 г. В останалата част, счита предявените искове за неоснователни и недоказани по размер. Прави възражение за прекомерност на размера на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, претендирано от ищеца като обезщетение за претърпени имуществени вреди по делото. Претендира на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- НАП, редовно уведомен, се представлява от юрк. И., който оспорва исковата молба и поддържа отговора срещу нея. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че исковата молба е неоснователна и недоказана, като не се е доказал фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22222520001969-020-001 /06.04.2020г. (ЗВР), издадена от С. Н. Г., началник на сектор при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на ищцовото дружество за определяне на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 01.12.2019 г. до 29.02.2020 г.

В резултат на ревизията е съставен ревизионен доклад № Р-22222520001969-092-001/03.08.2020 г., относно резултатите от ревизията във връзка с деклариран ДДС за възстановяване за данъчен период м. 12.2019 г. и възникнала процедура по реда на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДДС като последица от издадено от ищцовото дружество кредитно известие № А500024481/02.12.2019 г., на основание чл. 90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО (ДДС Директивата; Директивата) във връзка с неплатени суми по фактури за хотелско настаняване по договор за хотелско настаняване от 13.06.2018 г., сключен между „С. Т.“ — изпълнител и Т. С. АГ, поради фалита на групата Т. С. през м. 09.2019 г.

С Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001 /28.08.2020 г. начисленият данък за периода м. 12.2019 г. е увеличен с 131 092,25 лв., а начисленият за периода м. 01.2020 г. е намален с 590,49 лв., с което на дружеството е отказано възстановяване на данък ,в размер на 130 501,76 лв.

С оглед на защитата на правните си интереси ищцовото дружество е сключило

договор за представителство и правна защита от 28.08.2020 г., подписан между него и Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“.

На 28.08.2020 г., „Съни Травел Клуб“ ЕООД е издало пълномощно в полза на адвокатското дружество да го представлява във връзка с обжалването на РА по административен и съдебен ред. Защитата по договора е осъществявана от адв. Л. Т., част от екипа на адвокатското дружество.

След издаване на РА „Съни Травел Клуб“ ЕООД, чрез адвокатското дружество, в законово определения 14-дневен срок е подало жалба, вх. № 53-06-7563/09.09.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. до директора на Дирекция ОДОП С., с която е обжалвало РА по административен ред.

С Решение № 1726/13.11.2020 г. на директора на Дирекция ОДОП — С. при ЦУ на НАП, РА е потвърден в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 12.2019 г. и м. 01.2020 г.

На следващо място се установява, че в резултат на изготвената и подадена от адвокатското дружество жалба до Административен съд — С. град, с Решение № 3030 от 04.05.2022 г., постановено по адм. д. № 50/2021 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 12 състав, е отменил РА, потвърден с Решение № 1726/13.11.2020 г. на Директора на Дирекция ОДОП С., в частта на установените резултати по ЗДДС, за данъчен период м. 12.2019 г.

Директорът на Дирекция ОДОП С. е подал касационна жалба, с изх. № 11-02-92/25.05.2022 г. срещу Решение № 3030 от 04.05.2022 г. постановено по адм. д. № 50/2021 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 12 състав, по която е образувано адм. д. № 6370/2022 г. по описа на Върховен административен съд, Първо отделение.

В изпълнение на поетите задължения по договора за представителство и правна защита (л. 20-22) с ищцовото дружество от Адвокатското дружество е изготвен и подаден на 05.07.2022 г. отговор на касационната жалба.

С Решение № 747/24.01.2023 г., постановено по адм. д. № 6370/2022 г. по описа на Върховният административен съд, е оставил в сила Решение № 3030 от 04.05.2022 г., по адм. д. № 50/2021 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 12 състав.

Видно от представения по делото договор за представителство и правна защита, на основание т. 1.1, ищцовото дружество „Съни Травел Клуб“ ЕООД е възложило на адвокатското Дружество „Т., Т. и съдружници“ извършването на съдействие, представителство и защита във връзка с обжалването на РА.

В т. 1.2 от Договора е предвидено, че защитата по Договора включва:

1.2.1 обжалване на РА, процесуално представителство и защита пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП — С. град (Директор на Дирекция ОДОП);

1.2.2 обжалване на РА, процесуално представителство и защита пред Административен съд — С. град;

1.2.3 обжалване на решението на Административен съд — С. град, процесуално представителство и защита пред Върховен административен съд.

В т. 4.1 от договора е предвидено, че възнаграждението на адвокатското дружество ще бъде заплащано за всеки етап от Защитата на база минимален адвокатски хонорар по реда на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В т. 4.1.1 от договора е договорено, че за изпълнението на защитата по т. 1.2.1 от договора, включваща обжалване на РА, процесуално представителство и защита пред

Директор ОДОП С., „Съни Травел Клуб“ ЕООД ще заплати на Адвокатското Дружество възнаграждение в размер на 1/2 от възнаграждението за процесуално представителство и защита пред Административен съд - София град или 1/2 от минималния адвокатски хонорар, определен по реда на Наредбата.

В допълнение, в т. 4.2 от Договора е предвидено, че при цялостно или частично уважаване на жалбата срещу РА, „Съни Травел Клуб“ ЕООД ще заплати на адвокатското дружество възнаграждение за успех в размер на 5 % (пет процента) съобразно на отменената част на РА. Възнаграждението за успех е платимо в 7 (седем) дневен срок от влизане в сила на окончателно решение по спора на съответния компетентен орган (директор на Дирекция ОДОП или компетентен съд).

На следващо място се установява, че съгласно т. 4.1. от договора, адвокатското дружество е издало фактура № 6606/15.09.2020 г. (л. 27) за дължимото му възнаграждение, в размер на 2 301 лв., от които 1 917,50 лв. данъчна основа и 383,50 лв. ДДС, определено по предвидения в договора начин. На същата дата, „Съни Травел Клуб“ ЕООД и адвокатското дружество са подписали и приемо-предавателен протокол от 15.09.2020 г. (л. 28), с който са удостоверили изпълнението на задълженията на адвокатското дружество по т. 4.1.1 от договора и ищцовото дружество е приело извършените услуги и изготвената от адвокатското дружество административна жалба срещу РА без забележки.

Възнаграждението по фактурата е заплатено от „Съни Травел Клуб“ ЕООД на адвокатското дружество на 17.09.2020 г. ,видно от приложено по делото преводно нареждане за кредитен превод (л. 29).

След постановяване на решението на Върховния административен съд и на основание чл.4.2 от договора ,Адвокатското дружество е издало фактура № 8155/01.02.2023г./л.73/ за дължимото му възнаграждение за успех, в размер на 7 830 лева,от които 6525лв. данъчна основа и 1305 лв. ДДС,като последица от частичната отмяна на РА. Установява се, че на същата дата ищецът и Адвокатското дружество са подписали и констативен протокол/л.74/ ,с който са удостоверили изпълнението на задълженията на дружеството по договора ,като ищеца „Съни Травел Клуб „ЕООД е приел без забележки осъществяването на условията по т.4.2 от договора ,в резултат на предоставените от Адвокатското дружество услуги, довели до частична отмяна на оспорения РА .

Възнаграждението по фактурата е заплатено от „Съни Травел Клуб“ ЕООД на адвокатското дружество на 01.02.2023 г., видно от приложено по делото преводно нареждане за кредитен превод (л. 75) и движение по разплащателната сметка на Адвокатското дружество от дата 01.02.2023г. /л.76/.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявената искова молба е процесуално допустима по реда на чл. 204, ал. 1 вр. чл. 203 АПК, като подадена при наличие на правен интерес, от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи суми, които са заплатени за предоставени адвокатски услуги за правно съдействие, представителство, защита и възнаграждение в производства по реда на чл. 152 и сл. ДОПК и в резултат на отменен Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., с Решение № 3030 от 04.05.2022г. по адм.д. № 50/2021г. по описа на АССГ, Първо отделение, 12 състав, оставено в сила с Решение № 747/24.01.2023 г., постановено по

адм. д. № 6370/2022 г. по описа ВАС срещу надлежен ответник – Националната агенция по приходите/НАП/, който съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С..

Действително длъжностните лица, съставили ревизионния доклад и издали ревизионния акт са служители на ТД на НАП-С., но ТД на НАП не е юридическо лице. Съгласно чл. 19, ал. 1 и 2 от ЗНАП Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като тези обезщетения може да се искат след тяхната отмяна, а според ал. 3 отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок по чл. 110 ЗЗД, от влизане в сила на Решение № 3030 от 04.05.2022г. по адм.д. № 50/2021г. по описа на АССТГ, с което е отменен Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г.

Исковата молба е депозирана до съда на 08.05.2024 г.

Разгледана по същество, исковата молба е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно установените в чл. 19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловна необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 ЗОДОВ.

По отношение на исковата претенция, касаеща платените адвокатски възнаграждения по обжалване на Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., издаден от органи на ТД на НАП-С., съдът счита, че в случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен ревизионен акт, който акт е отменен в хода на

развилото се обжалване по административен ред. Следователно ищцовото дружество е доказало наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл. 154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищцовото дружество е това, което следва да докаже, чрез провеждане на пълно и главно доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени вреди, причинната връзка между тях и отменения административен акт, размера на вредите.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноси в производствата по обжалване на ревизионни актове по административен ред. Единственият път за защита на лицата е исковото производство по ЗОДОВ. В Тълкувателно постановление № 2/ 2014 от 19.5.2015 г. на ОСГК на ВКС Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че когато в закона не е предвидена правната възможност да се искат и присъждат разноси, те може да се претендират в отделно производство, с иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. В този смисъл е и ТР № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС.

Дискусионният момент в случая е дали е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразния ревизионен акт и направените от ищеца разноси за адвокатска защита, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни и възнаграждението се изплаща въз основа на договор между ищеца и адвоката.

Настоящият състав на АССГ преценява като основателна претенцията за обезщетяване на претърпени вреди от направените разноси за адвокатска защита в производството пред директора на Д„ОДОП“ С.. Обжалването е иницирано от ищцовото дружество във връзка със защитата му срещу издадения РА, от служители на ТД на НАП С., пред решаващ орган в администрацията на ответника директора на дирекция „ОДОП“ С..

По арг. на чл. 155 ал.1 от ДОПК обжалването на РА по административен ред е задължително, а не алтернативно – РА не може да бъде обжалван пред съда, ако не е бил обжалван пред съответната Д „ОДОП“. Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Противното означава да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата. Разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, ратифицирана със закон, приет на 31 юли 1992 г., ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г., регламентира правото на ефективни правни средства за защита: Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти.

Съдът намира, че е налице пряка и непосредствена връзка между отменения като

незаконосъобразен административен акт и причинената вреда. Съдът намира, че ищцовото дружество не би заплатило адвокатско възнаграждение и това нямаше да представлява вреда, ако не бе издаден незаконосъобразният РА. Независимо че липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е породено от издаването на незаконосъобразния РА. Фактът, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извод, че страната няма право да ангажира свой адвокат, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен ревизионен акт. В съдебната практика е прието, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. От друга страна така сторените разноски няма как да бъдат обезщетени предвид липсата на специален ред за това.

Нормата на чл. 17, ал. 6 ДОПК определя, че задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Същото е определено и в нормата на чл. 19, ал. 2 ЗНАП.

Съдът намира, че е налице причинена вреда, подлежаща на обезщетяване по отношение на сторените разноски в производството по издаване Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г. и за обжалването му по административен ред. При съвкупната преценка на доказателствата по делото следва извод, че в производството по защита срещу незаконосъобразния РА от страна на ищцовото дружество са използвани адвокатски услуги, помощ и съдействие, за което от негова страна е заплатено съответното възнаграждение. В тази връзка е безспорно по делото, че от издаването на незаконосъобразния Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г. ищцовото дружество е претърпяло вреди, изразяващи се в сторени разноски за адвокатско възнаграждение в ревизионното производство и в хода на административното оспорване на ревизионния акт пред Д „ОДОП“ - [населено място].

По отношение на размера:

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК, ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В сключения договор следва да бъде вписан начинът на плащане – ако плащането е извършено по банков път, задължително страната трябва да представи доказателства за това, а в случай че плащането е в брой, то тогава вписването за извършеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно доказателство, като има характер на разписка за получената сума.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че след издаването на Ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г. ищцовото дружество е сключило на 28.08.2020 г. договор за правна защита и съдействие с Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“. Предмет на договора е съдействие, представителство и защита срещу Ревизионен акт №

P-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., включваща три етапа – административно оспорване и обжалване по съдебен ред и защита на две съдебни инстанции. За всеки етап е договорено адвокатско възнаграждение. За етапа на административното обжалване адвокатското възнаграждение е в размер на 1/2 от възнаграждението върху материалния интерес от обжалването по съдебен ред пред първата съдебна инстанция, съгласно минималните размери на адвокатските възнаграждения по Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Издадена е фактура, подписан е приемо – предавателен протокол за извършената услуга. Видно от доказателствата по делото, адвокатското дружество е изготвило жалба срещу ревизионния акт, депозирана в Дирекция „ОДОП“. Договореният адвокатски хонорар е 1 917.50 лева без ДДС, 2 301 лева с ДДС. Същият е заплатен по банков път, сумата е получена по банковата сметка на издателя на фактурата. При така установеното съдът намира за безспорно доказано извършеното плащане по банков път общо на сумата 2 301 лв., съгласно представения договор с приложено към него платежно нареждане.

С оглед изложеното, съдът намира, че е осъществена и втората предпоставка от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – налице е имуществена вреда, причинена на ищеца следствие на административен акт, отменен като незаконосъобразен.

Не всяка вреда обаче подлежи на обезщетяване по реда на ЗОДОВ. Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

В Решение № 81/27.01.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на IV-то гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на Върховния касационен съд и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“. Следователно под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него. Безспорно платеният адвокатски хонорар, в размер на 2 301 лева е пряка и непосредствена последица от издадения административен акт, тъй като обжалването на ревизионния акт по административен ред е законово регламентирано и е единствено средство за защита на ищцовото дружество. Както бе посочено в решението без административно обжалване е невъзможно актът да се обжалва по съдебен ред, етапът е задължителен, предхождащ съдебното обжалване.

Договореното и платено адвокатско възнаграждение е в минимален размер, казусът е сложен от фактическа и правна страна и възнаграждението не е прекомерно. Обезщетение се дължи за цялата платена сума по фактурата, включително и ДДС, защото разходът съставлява имуществена вреда и следва да бъде обезщетен в пълен размер. В трайната практика на съдилищата разноските по делата се присъждат с ДДС, като ДДС не се изключва от договореното и платено адвокатско възнаграждение, когато получателят и възложителят на адвокатските услуги са регистрирани по ДДС. В този смисъл Решение № 3384/20.03.2024 г. постановено по адм. д. № 6368/2023 г и определение № 84/05.01.2023 г. по адм. дело № 11643/2022 г. на ВАС на РБ, съгласно което, фактът, че за нуждите на данъчното облагане сумата се дели на данъчна основа и начислен данък, не може да обоснове възстановяване на

разноски в по – малък размер от реално заплатените.

На следващо място, съдът счита, че е основателен и искът за заплащане на обезщетение за направените разходи за адвокатско възнаграждение, договорени на 15.07.2020 г. при сключване на договора за представителство и правна защита срещу издадения ревизионен акт № Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., като възнаграждение за успех, в размер на 5 % от отменената част от ревизионния акт.

Възнаграждението за успех е договорено преди обжалване на ревизионния акт и е определено изначално, като размерът на възнаграждението не е прекомерен. Това възнаграждение е част от договора на ищеца с адвокатското дружество, което е осигурило защитата срещу незаконосъобразния ревизионен акт. Разходът е извършен и е бил необходим и неотменим, с цел осигуряване на правна защита и съдействие. Без сключването на договора за представителство и правна защита, част от който е и договореното възнаграждение за успех, ищецът не би могъл да се защити срещу акта на приходната администрация. Разходът е платен изцяло по банков път, издадена е фактура, подписан е приемо – предавателен протокол. Заплатеното възнаграждение за успех е разход и имуществена вреда за ищеца, която е пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен ревизионен акт. Правната защита, съответно заплащането на цената на адвокатските услуги са единственият възможен начин за защита на правата. Следва да се посочи също така, че правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля на договаряне на ищеца. Макар, действително, сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанието му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт. Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноски за правна защита от отменен незаконосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, което очевидно не е идеята на законодателя. В този смисъл е актуалната съдебна практика по идентични казуси – Решение № 823/24.01.2024 г. постановено по адм. д. № 5741/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 10055/24.10.2023 г. постановено по адм. д. № 5551/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 23549/14.11.2024г. по адм.д. № 5027/2024г. на АССГ; Решение № 21981/01.11.2024г. по адм.д. № 5024/2024г. по описа на АССГ и др.

Размерът на възнаграждението за успех от 7 830 лева с ДДС не е прекомерен при материален интерес по спора от 130 501,76 лева. По изложените по – горе съображения относно начисленото ДДС, обезщетението следва да се присъди в размера с включен ДДС, какъвто е действително платеният по банков път разход, съставляващ вреда за ищеца, видно от фактура № 8155/01.02.2023 г. констативен протокол и платежно нареждане от 01.02.2023 г.

Върху главниците, които следва да бъдат уважени в пълен размер основателна и доказана по размер е претенцията за обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 24.01.2023 г. (решението на ВАС) до датата на подаване на ИМ върху сумата от 2 103 лева, в размер на 382,45 лв. и съответно върху сумата от 7 830 лева, в размер на 1 301,42 лв.

Следва да се присъди и законната лихва за забава върху сумите на определеното обезщетение за имуществени вреди -2103лева ,съответно върху сумата 7830лева, считано от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК (л. 142), с който е заявил разноски в размер на 2 425 лв., включващ заплатена държавна такса в размер на 25 лева и адвокатско възнаграждение – 2 400 лв. Адвокатското възнаграждение не е прекомерно, според настоящата съдебна инстанция, не надхвърля значително минималния размер по чл.7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 ответникът следва да заплати внесената от ищеца държавна такса в пълен размер (25 лв.) и разноските – за адвокатско възнаграждение– 2 400 лв., или общо 2 425 лв.

При този изход на спора, искането на ответникът за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Така мотивиран , Административен съд-София град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – С., [улица], да заплати на „Съни Травел Клуб“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] , със седалище и адрес на управление [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 8, представлявано от управителя В. Д., обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 301 (две хиляди триста и един) лева, представляващи разход за адвокатско възнаграждение при обжалване по административен ред на отменения като незаконосъобразен Ревизионен акт №Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., ведно с мораторната лихва върху тази сума-2301лв., считано от 24.01.2023 г. до датата на подаване на исковата молба-08.05.2024г., в размер на 382.45 (триста осемдесет и два лева и 45 ст.) лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 2 301 лв., считано от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на „Съни Травел Клуб“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] , със седалище и адрес на управление [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 8, представлявано от управителя В. Д. обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 7 830 (седем хиляди осемстотин и тридесет) лева, представляващи разход за адвокатско възнаграждение за успех при отмяна на незаконосъобразния Ревизионен акт №Р-22222520001969-091-001/28.08.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., ведно с мораторната лихва върху тази сума-7 830 лева, считано от 24.01.2023 г. до датата на подаване на ИМ -08.05.2024г., в размер на 1 301.41 (хиляда триста и един лева и 41стотинки) лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 7 830 лева, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на „Съни Травел Клуб“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 8, представлявано от управителя В. Д. сума, в размер на 2 425 (две хиляди четиристотин двадесет и пет) лева, представляваща разноски за настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.